

IN DE BRUSSELSCHE TAVEERNE.

In de taveerne achter het stadhuis, waar « De Zoeten Inval » uithing, zaten op een avond van een der eerste maanden des jaars 1568, eenige burgers bijeen. Hun gelaat getuigde van inwendige woede. Hun oogen flikkerden; driftig gingen de koppen op en neer en onder het spreken sloegen de mannen de vuisten zoo geweldig op de tafel, dat het helmde.

— Ik zeg, riep een hunner, die Dries genaamd werd, dat wij, Brusselaars, niet mogen dulden, dat zulk een misdad binnen onze muren geschiedt. Men zegt dat de graven Egmont en Hoorne binnen kort naar hier teruggevoerd worden. En dan is hun lot beslist! Zijn wij dan weerloos vee geworden, dat zich ter slachtbank leiden laat?

— Wel, sprak een ander, wat kunnen wij doen? Wij hebben Alva getoond, dat we ons niet laten vertrappen. Doch tegen zijne legerbenden zijn wij machteloos. Wij mogen toezien.

— Waarlijk, hernam Dries, ik kan de gedachte niet verdragen, dat de graven Egmont en Hoorne eens 't schavot moeten beklimmen. Egmont, de dapperste krijgsman, dien we ooit bezaten, onder wien wij zoo heldhaftig streden te St-Quentin en Grevelingen. Egmont, onze voornaamste edelman, onder het zwaard van den beul! Maar kunnen wij dan toch die schanddaad niet beletten?

— Zoover zal het niet komen, meende een derde. Egmont heeft den koning diensten bewezen. Hij is een trouw katholiek.

— Zoover zal het niet komen, stoof Dries op. Al holle woorden, waarmede de graven niet gered worden. Wij moeten iets bedenken.

— De bloedhond zal zijn maatregelen nemen, viel een vierde, Frank, in. Hij weet het maar al te goed, welke gevoelens ons bezielen. En thans wil hij ons afschrikken. Maar waarachtig, zoo hij bij zijn monsterachtig plan blijft en het edel bloed van Egmont

en Hoorne stroomen laat, zal hij zich zelven meer schade doen, dan hij vermoeden kan. De opstand zal er des te heviger om zijn.

— Alles goed en wel, riep Dries, maar dan is Egmont dood, dan heeft Hoorne zijn hoofd onder Spelle's bijl gelegd. Dan is het te laat!

— Maar, wat wilt ge, Dries? Wij kunnen geen ijzer met handen breken.

— Laat gansch Brussel in oproer komen! hernam de onstuimige burger.

— Dan nog zouden de graven sterven. En wie weet, laat de wreede hertog zijn slachtoffers niet in de gevangenis ombrengen. Bovendien, hij heeft een geweldige macht.

— Die Spaansche soldaten! zuchtte een der anderen. Helaas, helaas! 't Is ver gekomen met onze gewesten, met onze goede stad. Vreemden heerschen, vreemden tergen, verdrukken ons, zuigen ons uit, mesten zich vet met ons geld. Erger nog, ze plunderen en rooven, hangen en branden, delven en versmoren.

— Ach, zwijg, Karel! viel Dries in. Ons vaderland is eene hel geworden. Onze kop waggelt op onze schouders. Maar wij zullen eens zien — en de burger sloeg op de tafel, dat de steenen bierspotten dansten — wij zullen eens zien, of we dit nog langer verdragen! Alva met zijn bloedraad, met zijn wreede soldeniers, met zijn speurhonden, zijn beulen, zijn schavotten, raderen, stroppen, zwaarden, de bloedhond en zijn helsch gebroed moeten weg. Zijn wij dan geen vrije burgers meer? Zijn wij slaven, die zich bukken onder de klappen der tyrannen. Zijn wij lafaards, die onzen beul nog streelen? Of zijn wij Brusselaars, vrije en vanke Brusselaars?

— Bedaar, Dries, kwam de waard er tusschen, bedaar! Spreek niet zoo luid, de muren hebben ooren.

— Dat ze ooren hebben! Bedaar, bedaar! Kunnen wij bedaard blijven bij al dit schandelijk tergen? Bedaard, bij den aanblik van dien bloedraad, waar twee vuige Spanjaarden, waar de misdadiger Vargas, zelf uit Sanje gebannen voor zijne boosheid, onze edelste zonen, onze nijvere burgers naar 't schavot zenden! Waar Hessels — 't is schande, een Vlaming — slaapt en wakker gemaakt wordt om zijn oordeel te zeggen, dan altijd maar roept: Naar de galg! zonder te weten van wien er sprake is. Naar de galg, heden onze naasten, morgen wij! Bedaard, als de boomen in de velden overladen hangen van lijken? Bedaard, nietwaar en ons

schoon land laten vernielen! Bedaard toezien, als elken dag de doodsklokke luidt, als er aan 't wurgen, 't martelen, geen einde komt. Kunt gij het, ik niet!

Een man in een wijden mantel gehuld, tikte Dries op den schouder.

— Ik moet u spreken, fluisterde hij.

— Zijt gij misschien een speurhond? bulderde de opgewonden burger. Welnu, ik ben Dries Verhoef en woon in de Boterstraat.

— Ik ben geen speurhond, verre van daar, vezelde de vreemdeling. Ik moet u spreken in 't belang van ons land, in 't belang van Egmont.

— Kerel, zegt gij de waarheid?

— Ik zweer het u. Kom mede.

Dries verliet met den zonderlingen persoon de taveerne.

— Hij is verloren, mompelde zijne makkers.

— En mijne herberg is verdacht, jammerde de waard. Waarom moest hij ook zijne overtuiging zoo luid uitbulderen? Ik kan nu de gebroken potten betalen. Morgen of van avond nog zijn de Spaansche soldaten hier.

* * *

Onderwijl stapte Dries Verhoef aan de zijde van zijn onbekenden gezelschap.

— Moest ik merken, sprak de eerste, dat ge mij overleveren wilt aan de Spanjaarden, om zeven stuivers bloedgeld te verdienen, ik zou u onmiddellijk neerstooten. Voor mijn dood hadde ik het land dan toch van een ellendeling bevrijd.

— Ge zijt zeer wantrouwend.

— Oh, zou men dat misschien niet worden in dezen beroerden tijd? Mijn arme vriend, Pieter Scheffen, sprak met een koopman op de markt. Evenmin als ik stak hij zijn meening onder stoelen of banken. Aan den koopman luchtte hij zijn haat tegen Alva eens. 's Nachts werd hij van zijn bed opgelicht en naar Treurenberg (1) gevoerd. Spelle kwam er aan te pas en, nadat hij mijn braven makker eene koord rond den hals gedaan had, schoot er Pieter adem te kort. Ge begrijpt me wel, nietwaar?

— Een doodgewone historie tegenwoordig, helaas, hernam de vreemdeling. En Egmont wordt ook bedreigd.

(1) Eene beruchte gevangenis te Brussel.

- Egmont ! Weet ge een middel om mijn ouden bevelhebber te redden? vroeg Dries driftig.
- Hebt ge onder hem gediend? zei de ander verrast.
- Ja, als ruiter. Gestreden in Frankrijk ! Dat was een glorie-rijke tocht. En hij, die aan den koning die schitterende zegepraal bezorgde, moet nu sterven?
- Wellicht, tenware...
- Tenware wat? Om den graaf te redden, zou ik zelfs liet onmogelijke beproeven !
- Uw leven wagen?
- Tien, als ik ze bezat !
- Ge zijt mijn man. Volg mij naar mijne kamer op de Grasmarkt.
- Hoor eens, kameraad, ge weet nu dat ik Dries Verhoef heet, vroeger ruiter onder den dapperen Egmont. Mag ik uw naam kennen? Ik speel gaarne met open kaart, begrijpt ge?
- Waren alle Nederlanders als gij, het zou spoedig gedaan zijn met de tirannie der Spanjaarden. Ik ben de heer van der Noot.
- Dries bleef verwonderd staan.
- Met dien mantel herken ik u niet, zei hij.
- Straks zult ge mij beter zien.
- Vergeef mij mijne vrijpostigheid. Maar een Brusselsche burger draagt het hart op de tong.
- Ik weet het, doch in dezen tijd is dat zeer onvoorzichtig. Als ge mij helpt, zult ge u wat moeten intoomen.
- Wees gerust.
- Spoedig bereikten de wandelaars de Grasmarkt. De heer van der Noot liet op de deur van een klein huis den klopper vallen.
- Hier woont een ingewijde, zei hij. Ik heb er eene kamer, waar we veilig kunnen spreken.
- Ik ken den baas, een goeden vaderlander ! antwoordde Dries.
- Ziezoo, thans zullen wij de zaak eens uitleggen, hernam van der Noot, toen hij op eene bovenkamer licht gemaakt had. Ga zitten, vriend, vervolgde hij, zijn mantel en hoed afwerpende.
- Ha, nu herken ik u ! riep Dries uit. Ik ben tot uw dienst !
- Het is niet noodig, den toestand van ons ongelukkig land te bespreken, zoo begon van der Noot. In de taveerne heb ik uw oordeel gehoord. 't Ware ook overbodig u Alva af te schilderen als een bloedhond.

A. HANS.

EGMONT en HOORNE

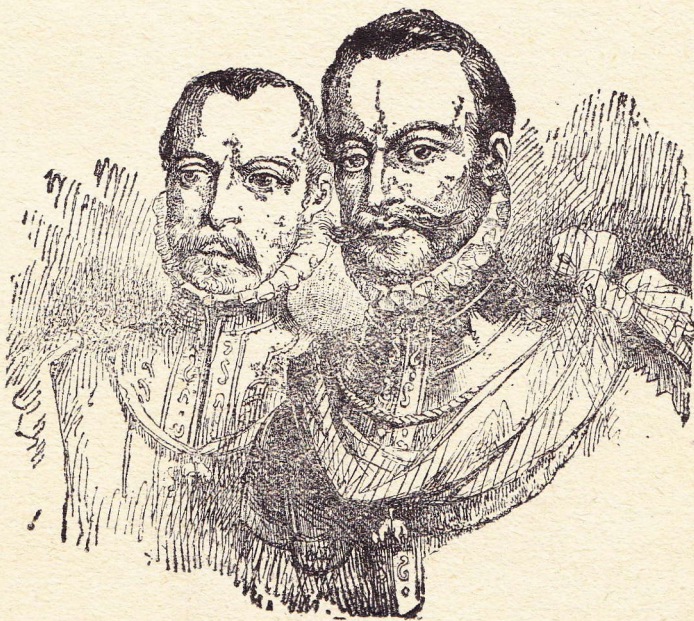
L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

EGMONT en HOORNE

DOOR

A. HANS

DERDE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

INHOUDSTAFEL

	Bladz.
Inleiding	5
I. In Frankrijk	7
II. Te Willebroeck	20
III. De komst van Alva	24
IV. Het Feestmaal	27
V. De Gevangenneming	29
VI. In de Brusselsche Taveerne	33
VII. Mislukt	38
VIII. Bedroefde Vrouwen. — Een edele Grijsaard	41
IX. De laatste Nacht	47
X. Het Treurspel	51
XI. Hoorne's Broeder	55
XII. Egmont's Zonen	58